

230

dem, quod, si sermo sit, de agentibus posterioris census, fieri non possit, ut una numero actio ab iis proveniat, de prioris verò ordinis agentibus si loquamur, quin ab iis eandem numero actionem provenire posse adstruamus, nihil causæ videmus. Sanè exempla è natura deprompta de hoc nos dubitare minime patiuntur. Unico jam rem demonstratam dedisse satis sit. Faber & malleus causæ sunt à se invicem diversa, puta illa principalis, hæc vero instrumentalis, atamen cum essentialiter sint subordinata, unâ eâdemque actione in effectum eas influere, non repugnat. Quis enim non videt, actionem fabri & mallei, quâ clavus producitur, esse unam eandemque? Creaturas vero DEO essentialiter subordinatas esse, tam operosè & solidè non solum à Philosophis, sed & Theologis evictum est, ut jam ulterius id ipsum demonstraturi noctuas Athenas portare velle nobis videamur. Ad 2. Re p. DEUM concurrere mediantibus causis secundis, ambigè dici: 1. quod DEUS ad varios Creaturarum effectus concurrat quidem, sed non nisi remotè, ita ut eos in se planè non attingat, sed quatenus tamen Creaturas iisdem producendis habiles reddiderit, concurrere, quâvis remotè, dicendus sit. 2. Quod cum causarum effectus immediate attingat, eos tamen citra creaturarum secundarum consortium non producat. Priori modo si antecedens argumenti intelligatur, est manifesta petitio ejus, quod in principio. Hoc ipsum enim est, quod nos in solidum negamus; quin potius intrepide asserimus, Deum influxu suo omnes omnino effectus, creaturarum secundarum, per concursum quidem generalem immediate attingere; in priori, consequentiaperit. In 3. N. C. ex eo fundamento, quod defectus, quo hunc vel illum effectum laborare deprehendimus, reducendus sit ad illam causam a qua esse suum proximum & specificum habet: hoc autem sicuti habet à causa particu-